

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-159/17-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članice vijeća, te sudske savjetnice Marijane Čuk Kostrec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Veleučilište M. M. iz K., kojeg zastupa dekanica L. B., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe prof. M. K., Veleučilište M. M., K., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj dana 27. rujna 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, KLASA: UP/II-008-07/17-01/439, URBROJ: 401-01/06-17-01 od 9. lipnja 2017. godine.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem poništeno je rješenje tužitelja KLASA: 008-04/16-01/08, URBROJ: 2182/1-12/3-2-16-1-2 od 7. studenog 2016. i predmet vraćen na ponovni postupak.

Prvostupanjskim rješenjem odbijen je zahtjev zainteresirane osobe kojim je zatražila preslike ugovora i aneksa ugovora o studiranju na doktorskim studijima sklopljenim između veleučilišta M. M. i djelatnika – E. F., M. Š., M. D., M. V. i A. K., temeljem članka 15. stavka 2. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15.-dalje u tekstu: ZPPI), a osporenim rješenjem tuženik je povodom žalbe zainteresirane osobe poništio rješenje zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Tužitelj u tužbi navodi da je tuženik počinio bitne povrede odredaba upravnog postupka, a prilikom donošenja, rješenja jer nije analizirao sve raspoložive i nesporne činjenice, a odluka nema uporišta u pozitivno pravnim propisima, kao ni u sudskoj praksi i stajalištima upravnih tijela. Poziva se na odredbu članka 15. stavak 2. podstavak 4. ZPPI-a, te smatra da tužitelj može uskratiti informaciju koja sadrži osobne podatke, jer je čuvanje osobnih podataka zakonska obveza. Prema zakonu tužitelj može dati osobne podatke zaposlenika (ime, prezime, OIB, datum rođenja itd.), za daljnje korištenje samo i isključivo uz privolu tih pristupnika, što se odnosi na ugovore o radu i anekse ugovora o radu između tužitelja i njegovih zaposlenika obzirom da sadrže osobne podatke o informaciji. Tužitelj nije mogao odnosno nije smio omogućiti pravo na pristup informacijama, te

smatra da tuženik u obrazloženju rješenja nije potpuno ni pravilno obrazložio razloge za utvrđeno činjenično stanje, te da je donošenjem rješenja počinio čitav niz bitnih povreda postupka, radi čega nije ni bilo moguće ispravno primijeniti materijalno pravo.

Predlaže Sudu tužbu usvojiti i poništiti rješenje tuženika te ujedno traži nadoknadu troška „upravnog postupka“, a predlaže odgovorni učinak tužbe do pravomoćnog okončanja spora.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužitelj nije dostavio traženu dokumentaciju koja je nužna da bi se o žalbi uopće mogla donijeti odluka, pri čemu je ključna činjenica da su sastavni dio spisa predmeta i predmetnog zahtjeva zatražene informacije. Stoga smatra potpuno promašenim i besmislenim tvrdnje tužitelja iz predmetne tužbe, koje se odnose na primjenu pravila postupka te utvrđivanje relevantnih činjenica, te naposljetku primjene materijalnog prava. U odnosu na zaštitu osobnih podataka ističe da u postupku povodom žalbe protiv prvostupanjskog tijela odluka o tome je li prvostupanjsko rješenje zakonito ili nije, nije u nadležnosti prvostupanjskog tijela nego tuženika, pa je razvidno da tužitelj uopće ne shvaća niti procesne ni materijalne odredbe kako ZPPI-a, tako i Zakona o općem upravnom postupku. K tome ne iznosi argumentaciju ili dokaze, što navodi na pomisao da se ovdje radi samo o želji da se ne postupa po nalogu tuženika odnosno o dobivanju vremena kako bi se to što je moguće više odgodilo. Time se nepotrebno produžuje postupak s namjerom ograničavanja pristupa informacijama te onemogućavanja postupanja tuženika kao drugostupanjskog tijela.

Tuženik ostaje u cijelosti kod razloga iznijetih u obrazloženju osporenog rješenja te predlaže ovom Sudu da tužbu odbije.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu, navodi da je zaposlenica tužitelja na radnom mjestu nastavnika u nastavnom zvanju profesora visoke škole te članica Stručnog vijeća Veleučilišta (dalje u tekstu: SV). Pojašnjava da je temeljem članka 39. Statuta Veleučilišta SV nadležno odlučivati o pitanjima nastavne, stručne i znanstvene djelatnosti Veleučilišta te pitanjima ocjene i analize rezultata nastavnog, nasljednog i stručnog rada svojih zaposlenika. Veleučilište je s određenim brojem zaposlenika u stručnom zvanju i na radnom mjestu asistenta sklapalo ugovore o financiranju doktorskih studija u zemlji i inozemstvu na rok od 4,5 godina, a nekima je taj rok istekao, te zaposlenici nisu ispunili svoje obveze i završili studij, a dekanica tužitelja je tražila od članova SV da im se omogući dodatni rok za završetak studija i sklapanje aneksa ugovora, što je SV usvojilo uz obećanje i obvezu dekanice da će u što kraćem roku o tome te o novim uvjetima i rokovima i sklopljenim aneksima izvijestiti SV. Navodi da je na 19. sjednici SV, 14. srpnja 2016., postavila pitanje izvješća o broju doktorskih studija koje tužitelj financira, pod kojim uvjetima su sklopljeni, koliko dugo traje studiranje pojedinih kandidata, te dobila odgovor da će to biti tema na jednoj od slijedećih sjednica, što se nije dogodilo, pa je podnijela zahtjev za pristup informacijama tražeći dostavu kopija navedenih ugovora i aneksa, koji zahtjev je odbijen. Smatra da to rješenje nije u skladu s odredbama ZPPI, a osobni podaci, osim imena i prezimena nisu predmet njenog interesa, pa je uputila prigovor Povjereniku za informiranje, koji je poništio rješenje tužitelja i predmet vratio na ponovno odlučivanje.

Tužitelj nije ovom Sudu dostavio svoje očitovanje na odgovor na tužbu tuženika.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima – Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16.-odluka Ustavnog suda RH i 29/17.-dalje u tekstu: ZUS), Sud je ocijenio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o žalbi zainteresirane osobe tuženik je poništio navedeno rješenje prije svega iz razloga što bez spisa predmeta nije bio u mogućnosti ocijeniti njegovu zakonitost, što ovaj Sud prihvaća. Naime, sukladno odredbi članka 25. stavka 4. ZPPI-a tijela javne vlasti dužna su Povjereniku u postupku po žalbi protiv rješenja o ograničenju informacije iz članka 15. stavka 2. i 3. ovog zakona omogućiti uvid u informacije koje su predmet postupka. Naime, bez cjelokupnog spisa predmeta ne može se ocijeniti jesu li polazeći od mjerodavne odredbe materijalnog prava, sve

činjenice u postupku pravilno i potpuno utvrđene niti je li tijelo javne vlasti poštovalo odredbe upravnog postupka.

Uz to prema mišljenju ovog Suda potrebno je raspraviti i pitanje ima li zainteresirana osoba pravo uvida u traženu dokumentaciju obzirom na to da je članica SV, temeljem drugog pravnog osnova.

Tuženik osnovano prvostupanjskom tijelu ukazuje da odredba članka 15. stavka 2. točke 4. uvijek ne ograničava pravo na pristup informacijama odnosno, i u slučaju zaštite osobnih podataka potrebno je provesti test razmjernosti i javnog interesa sukladno odredbi članka 16. stavka 1. i 2. kako bi se utvrdilo može li se pristup informaciji ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenih interesa iz članka 15. stavka 2., 3. i 4. ovog Zakona, bi li omogućavanjem pristupa traženoj informaciji u svakom pojedinom slučaju taj interes bio ozbiljno povrijeđen te prevladava li potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes. Ako prevladava javni interes u odnosu na štetu po zaštićene interese, informacija će se učiniti dostupnom.

Zbog svega navedenog Sud nalazi da je osnovano tuženik na temelju ovlaštenja propisnog odredbom članka 117. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09., dalje: ZUP) poništio prvostupanjsko rješenje i predmet vratio tijelu javne vlasti na ponovno rješavanje s uputom o upotpunjavanju postupka u smislu naprijed navedenog.

Neosnovan je tužbeni zahtjev za nadoknadu troškova upravnog postupka jer sukladno odredbi članka 161. stavka 1. ZUP-a javnopravno tijelo snosi redovite troškove postupka, osim troškova upravnih pristojbi ili drugih troškova koje stranke plaćaju po posebnim propisima. U odnosu na troškove upravnog spora, Sud smatra potrebnim istaknuti kako je ovaj upravni spor pokrenut predajom tužbe (članak 22. stavak 1. ZUS-a) 10. srpnja 2017. poštom preporučeno, dakle nakon 10. srpnja 2017. kada je ZID ZUS-a kojim je izmijenjena odredba članka 79. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 142/12., 152/14. i 94/16. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske) stupio na snagu.

S obzirom da je Sud ovom presudom meritorno riješio upravni spor, nije posebno odlučio o prijedlogu tužitelja za odgovorni učinak tužbe, koji prijedlog je suprotno navodima iz odgovora na tužbu, tužitelj bio ovlašten podnijeti na temelju odredbe članka 26. stavka 2. ZUS-a, dok se odredba članka 26. stavka 1. ZPPI-a primjenjuje na osnovi članka 26. stavka 1. ZUS-a i to samo u situaciji kada je rješenjem omogućen pristup informaciji.

Zbog svega navedenog Sud je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, presudio kao u izreci.

U Zagrebu 27. rujna 2017.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.